

До бурсаків

Яків Щоголів

Знаю тебе, бурсо; знаю тебе здавна,
Як по всім країнам та була ти славна;
Галушки глитала, сирівець смоктала,
З вибійки халатом не вередувала;
Непота учила, Бургія зубрила,
На Різдво з вертепом до панів ходила.
Правда, що тягла ти добре оковиту,
Іноді харцизтвом обридала світу;
Тільки вже за тее куштувала й ліки—
З свіжої берези віники великі.

От ти і справлялась, вчилась та потрошку
Вибиралась в люди на пряму дорожку,
І, в кожух одягши спину свою голу,
Дякувала дуже префектам за школу!
А тепер як вчитись моторошно стане,
Так за лінь до тебе префект не пристане:
Втрапилося всюди поучения модне —
Неподоба парить тіло благородне!
Кажуть би то лучче випровадить тихо
Бельбаса на волю, а тобі на лихо
Ледарі та стриги завели вербунку,
Щоб тягнути всяких дурнів у комунку.
От тебе і тягнуть. Схаменися, бурса!
Злодіїв не слухай та кінчай до курса.
Лучче кілька років галушок поїсти,
Ніж на ту погану шибеницю лізти:
Хай на їй тихенько злодій поповнене,
А тобі, біднязі, тепле сонце блисне!

1877